

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem v právní věci žalobce: **I. L.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, pobytem v ČR:, právně zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-159450-11/OAM-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-159450-11/OAM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska Zastávka (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 6. 11. 2016, č. j. CPR-23083-28/ČJ-2016-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR

v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či do 30 dnů od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobce byla skutečnost, že žalobce pobýval od příchodu na území ČR dne 13. 9. 2016 do 15. 9. 2016, kdy se dostavil do Příjímacího střediska Zastávka, neoprávněně bez platného víza či povolení k pobytu.

II. Obsah napadeného rozhodnutí

Na základě odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno žalovaným, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval pobytovou historii žalobce a průběh řízení před prvostupňovým správním orgánem; následně se věnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.

Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání zpochybnil mimo jiné též obsah závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen „OAMP MV“), které bylo podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, požádal žalovaný ve smyslu ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o jeho potvrzení či změnu. Na základě žádosti žalovaného ministr vnitra závazné stanovisko přezkoumal a následně jej pod č. j. MV-1126-2/OAM-2017 potvrdil. Především uvedl, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, z nichž by vyplývala existence překážek bránících vycestování žalobce. Případná nutnost výkonu vojenské služby na Ukrajině překážku vycestování nepředstavuje, neboť branná povinnost je jednou ze základních státoobčanských povinností a povolání k výkonu vojenské služby nelze považovat za pronásledování či perzekuci. Závazné stanovisko ministra vnitra dále vyzdvihuje, že s ohledem na Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016, O propuštění do záloh vojáků vojenské služby, odpadlo nebezpečí, že by žalobci mohla hrozit možnost výkonu vojenské služby ve východních oblastech Ukrajiny. Situace v místě bydliště žalobce je pak natolik uspokojivá, že překážku vycestování nepředstavuje.

Poté se již žalovaný zabýval přezkumem samotného prvostupňového rozhodnutí. Nejprve konstatoval, že žalobce vědomě přicestoval na území ČR bez platného povolení k pobytu, čímž porušil české právní předpisy. Této skutečnosti si byl dobře vědom, neboť v průběhu správního řízení sám uvedl, že po uplynutí platnosti víza nejprve pokračoval v práci v Polsku a poté se namísto návratu na Ukrajinu rozhodl odjet do ČR. Ve snaze legalizovat pobyt na území ČR zneužil žalobce institutu mezinárodní ochrany. Od příchodu na území se zde zdržoval neoprávněně až do 15. 9. 2016, kdy se dostavil do Příjímacího střediska Zastávka. Ze strany žalobce se jednalo o zcela vědomé protiprávní jednání. Žalovaný tedy shrnul, že v případě žalobce byla jednoznačně prokázána existence skutečností svědčících pro uložení správního vyhoštění.

Dále žalovaný posuzoval námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Žalovaný předně vyzdvihl, že otázkou přiměřenosti se zabýval již prvostupňový správní orgán, který poukázal na skutečnost, že na území ČR sice dlouhodobě žijí dvě sestry žalobce, tyto však nejsou na žalobce žádným způsobem odkázány. Na území ČR nemá žalobce žádné závazky ani pohledávky a ani samotný žalobce nezmínil jakýkoliv důvod, který by mu v návratu na Ukrajinu bránil. S tímto hodnocením se žalovaný ztotožnil a námitku žalobce ohledně zásahu do jeho rodinného a soukromého života vyhodnotil jako účelovou ve snaze vyhnout se realizaci vyhoštění. Pokud se jedná o posuzování přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný shledal, že věk ani zdravotní stav žalobce ve vycestování neomezuje. Zázemí žalobce v ČR vybudované nemá, je svobodný

a bezdětný. Matka a další dva sourozenci žalobce bydlí na Ukrajině, kde s nimi do svého odjezdu v březnu 2016 žil a může se tam vrátit. Žalovaný je tedy přesvědčen, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do sféry žalobce. Žalovaný zdůraznil, že cizinci nemají subjektivní ústavně zaručené právo na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Žalobce vstoupil a pobýval na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn. Postup prvostupňového správního orgánu tedy vycházel z legitimního zájmu státu regulovat a kontrolovat migraci a byl uplatněn transparentním způsobem v intencích právních předpisů.

Jako nedůvodné žalovaný vyhodnotil též odvolací námitky týkající se rozporu prvostupňového rozhodnutí s ust. § 2, § 3, § 50 a § 68 správního řádu. Konkrétně žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami a svou pravomoc užil pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena. Uložení správního vyhoštění cizinci, který porušuje právní předpisy ČR a bez potřebných dokladů přicestuje na území, je v souladu s veřejným zájmem na dodržování zákonů. Žalobce při svém pobytu na území v dobré víře nenabyl žádných práv, a proto do nich ani nemohlo být uloženo opatření nikterak zasaženo. Prvostupňový správní orgán přitom postupoval shodně jako v jiných obdobných případech. Žalovaný rovněž shledal, že prvostupňový správní orgán zjistil stav věci takovým způsobem, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti. Vycházel přitom především ze sdělení účastníka a informací dostupných z policejních evidencí. V průběhu řízení si rovněž vyžádal závazné stanovisko OAMP MV k možnosti vycestování žalobce. Rovněž se zabýval tím, zda vydání rozhodnutí nebrání zákonná překážka podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, avšak nic takového nezjistil. Prvostupňový správní orgán přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, přičemž mu nelze klást za vinu, že žádná z nich nesvědčila ve prospěch žalobce. V neposlední řadě žalovaný neshledal ani žádné nedostatky obsahu prvostupňového rozhodnutí. Jednotlivé výroky rozhodnutí nachází plnou oporu jak v odůvodnění rozhodnutí, tak i ve spisovém materiálu, který obsahuje všechny listiny, na něž se prvostupňový správní orgán v odůvodnění odkazuje.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého zástupce vymezil následující žalobní body. Primárně spatřuje žalobce rozpor s ust. § 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí ani jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nevychází z náležitě zjištěného skutkového stavu. Žalobce je toho mínění, že správní orgány zjistily všechny skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, zcela se však opomněly zabývat též okolnostmi svědčícími v jeho prospěch.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl nepřiměřenost uloženého opatření, a to jak do jeho formy, tak délky, kterou považuje za zcela neadekvátní okolnostem případu. Žalobce především poukazuje na to, že po celou dobu spolupracoval s prvostupňovým správním orgánem a vypověděl pravdu o svém pobytu na území. Žalobce byl v dobré víře, pokud jde o legálnost svého pobytu v ČR. Žalobce se rovněž domnívá, že správní orgány by měly postupovat takovým způsobem, aby docházelo pokud možno k co nejmenšímu zásahu po práv postižené osoby. V daném případě přitom měly správní orgány i jiné možnosti řešení a mohly žalobci umožnit, aby území ČR opustil dobrovolně. Je třeba vnímat i stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Žalobce zdůrazňuje, že mu v opuštění území v době platnosti původního oprávnění bránily

důvody na jeho vůli nezávislé, neboť trpěl virovým onemocněním a byl v pracovní neschopnosti. Z tohoto důvodu nemohl cestovat letadlem, neboť by nakazil ostatní cestující.

Správní orgány dále dle mínění žalobce dostatečně neposoudily dopad správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Obdobně správní orgány náležitým způsobem nereflektovaly při ukládání správního vyhoštění kritéria vyjmenovaná v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Hodnocení dotčených kritérií bylo v prvostupňovém rozhodnutí provedeno čistě formálně a prvostupňový správní orgán se tak ve skutečnosti žádným způsobem nevypořádal s dopady správního vyhoštění do života žalobce. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že v případě vyhoštění z území ČR je s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů v zásadě vyloučeno, že by mu byl pobyt na území ČR v budoucnu umožněn. Přiměřenost rozhodnutí nelze dovozovat pouze ze skutečnosti, že žalobce má ve své vlasti zázemí a existuje tedy místo, kam se může vrátit. Žalobce zdůrazňuje, že část jeho rodiny pobývá v ČR, a to konkrétně jeho dvě sestry a bratranec, který žalobci poskytuje přístřeší. Vzhledem k tomu, že prvostupňové rozhodnutí tyto skutečnosti nereflektuje, považuje jej žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pro úplnost v této souvislosti žalobce připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80, v němž se podává, že pokud je zjištěno, že by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, představují tyto okolnosti absolutní překážku uložení správního vyhoštění.

Žalobce rovněž namítá nezákonnost závazného stanoviska OAMP MV, již spatřuje v tom, že stanovisko nesplňuje požadavky kladené na něj zákonem. OAMP MV ve stanovisku vůbec nezohlednil původ žalobce, jeho věk a povinnost nástupu vojenské služby v případě návratu na Ukrajinu. Žalobce akcentuje, že vyjádřil zcela reálnou obavu z toho, že bude nucen v případě návratu do vlasti bojovat, přičemž v takovém případě mu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví. K posuzování otázky hrozby vážné újmy žalobce cituje z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 61, a ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, a dodává, že OAMP MV namísto toho, aby se zabýval újmou, která žalobci hrozí, tj. překážkami vycestování, posuzoval věci, které mu nepřísluší. Proto považuje žalobce předmětné stanovisko za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Závěrem žalobce vytýká prvostupňovému rozhodnutí i neodůvodněnost délky správního vyhoštění. Žalobce považuje stanovenou dobu, po níž mu nelze umožnit vstup na území, za nepřiměřenou, a to s přihlédnutím k jeho zázemí na území ČR a k důvodům jeho nelegálního pobytu v ČR.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě setrval na stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, s tím, že žalobní námitky nezpochybnilly jeho správnost. Je nepochybné, že žalobce přicestoval do ČR dne 13. 9. 2016, aniž by k tomu byl oprávněn, což je důvodem pro uložení správního vyhoštění. Současně nelze tvrdit, že zvolené opatření bylo nepřiměřeně přísné, neboť délka správního vyhoštění byla stanovena na spodní hranici zákonné sazby. Správnost závazného stanoviska OAMP MV pak potvrzuje i skutečnost, že žalobci nebyla uložena žádná z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný je tedy přesvědčen, že

napadené rozhodnutí je zcela věcně správné a zákonné, žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje proto, aby ji krajský soud v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili a krajský soud neshledal ústní projednání věci nezbytným.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Ze správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel, vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 15. 9. 2016, a to na základě zjištění, že žalobce pobýval na území ČR od 13. 9. 2016 až do svého příchodu do Přijímacího střediska Zastávka dne 15. 9. 2016 bez víza či jiného oprávnění k pobytu. Žalobci bylo umožněno, aby se k předmětu správního řízení vyjádřil, obsah jeho výpovědi byl zachycen v protokolu ze dne 15. 9. 2016. Žalobce především uvedl, že do ČR přicestoval dne 13. 9. 2016 z Polska. Žalobce měl polské pracovní vízum, jeho platnost však vypršela dne 8. 8. 2016. V Polsku již žalobce dále pracovat nechtěl, současně se ale nechtěl vrátit na Ukrajinu, proto se rozhodl odcestovat do ČR, kde žijí dvě jeho sestry. Na základě jejich rady požádal o udělení mezinárodní ochrany. Matka a dva bratři žalobce žijí stále na Ukrajině. Na Ukrajinu se žalobce nechce vrátit, protože obdržel již druhý povolávací rozkaz (matka mu jej poslala z Ukrajiny přes řidiče, který jezdil do Polska) a žalobce nechce válčit, obává se o svůj život. Z tohoto důvodu by vyhoštění žalobce představovalo zásah do jeho soukromého života. V ČR může žalobce bydlet u svého bratrance v Neratovicích. Na závěr žalobce připustil, že si je vědom toho, že na území ČR přicestoval nelegálně. Učinil tak proto, aby zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ve spise jsou dále založena dvě závazná stanoviska OAMP MV. První z těchto stanovisek, tj. stanovisko OAMP MV ze dne 26. 9. 2016, ev. č. ZS31711, se zabývalo překážkami vycestování žalobce do jeho domovského státu (Ukrajiny). Ve stanovisku ze dne 25. 10. 2016, ev. č. ZS31711, se pak dotčený správní orgán zabýval též možností vycestování žalobce do Polska. Z citovaných stanovisek vyplývá, že vycestování žalobce na Ukrajinu ani do Polska nebrání žádné překážky. Na základě zjištěných skutečností bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění, proti němuž žalobce brojil včasným odvoláním. Na jeho základě žalovaný přezkoumal obsah prvostupňového rozhodnutí. Předtím si však vyžádal u ministra vnitra potvrzení nebo změnu závazného stanoviska OAMP MV. Obsahem spisu je také závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-1126-2/OAM-2017, které potvrzuje, že vycestování žalobce je možné.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, „*pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“ V takovém případě se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území stanoví až na dobu tří let.

Podle ust. § 119a odst. 2 „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Krajský soud nemá pochyb o tom, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byla v daném případě naplněna. Výhrady žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu považuje krajský soud za veskrze neopodstatněné, neboť je zjevné, že prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav takovým způsobem, že o něm nepanovaly žádné pochybnosti. Naplnění citované skutkové podstaty je náležitě ilustrováno obsahem správního spisu, zejména protokolem o výpovědi účastníka, z něhož se podává, že i samotný žalobce nelegálnost svého pobytu na území ČR připustil a byl si jí vědom. Žalovaný si nadto ve věci řádně vyžádal i závazné stanovisko ministra vnitra, jímž bylo opětovně potvrzeno, že vycestování žalobce do jeho vlasti je možné. Za nepřipadnou považuje krajský soud námitku, že správní orgány nedostatečně zjistily okolnosti svědčící v jeho prospěch. Řízení o správním vyhoštění nemá punitivní charakter, pročez se zde v klasickém slova smyslu neprojeví polehčující a přitěžující okolnosti. To pochopitelně nezabývá správní orgán povinností zjistit náležitým způsobem skutkový stav a přihlídnout ke všem konkrétním okolnostem. Takto se však v daném případě stalo a správní orgány zohlednily všechny specifické okolnosti, včetně délky pobytu žalobce na území ČR. To se projevilo zejména při rozhodování o délce správního vyhoštění, která byla stanovena pouze na dobu jednoho roku, byť zákon v obdobných případech připouští uložení správního vyhoštění až v trvání tří let. Krajský soud se tedy s námitkou žalobce, že správní orgány nezohlednily okolnosti v jeho prospěch, neztotožnil. Ve zbytku zůstávají námitky žalobce ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu zcela povšechné a nekonkrétní, a krajskému soudu tedy ani není patrné, z čeho žalobce usuzuje, že ve správním řízení nebyl skutkový stav řádně objasněn.

Krajský soud je tedy přesvědčen, že existence důvodů pro uložení správního vyhoštění není v posuzované věci sporná a zbývá proto pouze vyhodnotit, zda uložení správního vyhoštění nebrání některá ze zákonem předvídaných překážek. V této souvislosti nelze přehlédnout, že povinnost uložit správní vyhoštění je samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to konkrétně v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ust. § 174a téhož zákona, která vyzdvihují nezbytnost posuzování přiměřenosti přijatého opatření. Citovaných ustanovení se v žalobě dovolával též žalobce, dle jehož mínění napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí z hlediska přiměřenosti nemohou obstát.

Při úvahách o přiměřenosti přijatého opatření krajský soud reflektoval názor Nejvyššího správního soudu, který v obdobných případech již konstantně judikuje (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, dostupné na www.nssoud.cz), že dostává-li se nucené

vycestování cizince z ČR do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Nutno zdůraznit, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného (soukromého) života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tedy není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život. V posuzovaném případě dospěl krajský soud k závěru, že žalobci se v průběhu správního řízení primárně ani nepodařilo osvědčit, že by bylo napadené rozhodnutí vůbec způsobilo citelným způsobem do jeho rodinného a soukromého života zasáhnout. Vzhledem k tomu, že žalobce se na území ČR nacházel pouze krátce, nevytvořil si na zdejší území žádné užší vazby. V průběhu správního řízení sice vyšlo najevo, že v ČR žijí někteří příbuzní žalobce (jeho zletilé sestry a bratranec), nicméně vztah k těmto osobám, s nimiž se žalobce v minulosti stýkal spíše sporadicky a které nebyly na žalobci žádným způsobem závislé, však bezesporu překážku správního vyhoštění nepředstavuje. Nadto nelze přehlédnout, že obdobné či spíše silnější rodinné vazby má žalobce ve své domovině, kde dosud žije jak žalobcova matka, tak jeho dva bratři. Přitom však není pravdou, že by existence dostatečného zázemí žalobce v jeho vlasti představovala jediné hledisko, z něhož správní orgány přiměřenost přijatého opatření dovodily. Správní orgány situaci žalobce hodnotily komplexně, nicméně žádná ze zjištěných okolností, ať již samostatně, či ve spojení s jinými, nesvědčí pro závěr, že by mohlo být uložením správního vyhoštění citelně zasaženo do rodinného nebo soukromého života žalobce. Krajský soud tedy předmětnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Pokud se jedná o kritéria přiměřenosti vyjmenovaná v ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, krajský soud se neztotožňuje s žalobcem v tom směru, že by jim nebyla v napadeném rozhodnutí věnována pozornost. Vyhodnocením předmětných kritérií se žalovaný zabýval na s. 5-6 napadeného rozhodnutí, obdobně tak učinil prvostupňový správní orgán na s. 4 prvostupňového rozhodnutí. Se způsobem, jakým se správní orgány s otázkou přiměřenosti vypořádaly, přitom krajský soud plně souzní.

Pokud se pak jedná o konkrétní výhrady k přiměřenosti přijatého opatření, jež žalobce uplatnil přímo v žalobě, uvádí krajský soud následující. Námitku žalobce, že správní orgány měly od uložení správního vyhoštění upustit, neboť situaci bylo možno řešit za pomoci mírnějších prostředků, považuje krajský soud za zcela lichou. Správní vyhoštění cizince je zákonem předvídaným opatřením v případě, že se cizinec zdržuje na území ČR neoprávněně. Jakkoliv se jedná o opatření, které může být ze strany dotčeného cizince do značné míry pocíťováno jako „trest“ za jeho protiprávní jednání, jeho primárním účelem je ochrana zájmu společnosti na dodržování právních předpisů v oblasti migrace. Cizinec, který vstupuje na území ČR je povinen respektovat specifické povinnosti, které jsou spojeny s jednotlivými formami pobytových režimů. Pakliže tak neučiní a pobývá na území ČR, aniž by si zajistil potřebné oprávnění, nevzniká mu na pobyt na území ČR jakýkoliv právní nárok a uložení

správního vyhoštění je v takovém případě pravidelnou reakcí státu. Použití žádných mírnějších opatření zákon o pobytu nepředvídá, což je ostatně patrné i z toho, že vydání správního vyhoštění není samo o sobě spojeno s žádným státním donucením, a cizinci z něj vyplývá toliko povinnost území státu opustit a zákaz po určitou dobu na jeho území znovu vstoupit. Cizinec může vycestovat na základě výjezdního příkazu, který je vydáván v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění, zcela dobrovolně. Krajský soud je tedy přesvědčen, že správní orgány si v posuzovaném případě nepočínaly nikterak excesivně, a jak je ostatně soudu známo z jeho úřední činnosti, přezkoumávaná rozhodnutí žádným způsobem nevybočují z ustálené praxe správních orgánů. Z tohoto hlediska tedy nejsou dotčena rozhodnutí ani nijak překvapivá, neboť ve skutkově obdobných případech postupují správní orgány rozhodující ve věcech správního vyhoštění zcela obdobným způsobem. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalobci ostatně nic nebránilo v tom, aby z území ČR vycestoval dobrovolně ještě před uložením správního vyhoštění. Takto však neučinil a zjevně ani učinit nechtěl, neboť v průběhu správního řízení dal zřetelně najevo, že se zamýšlí na území ČR usadit, přestože nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Krajský soud rovněž nepřehlédl, že žalobce podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany. Krajskému soudu však nepřísluší se k otázkám naplnění podmínek pro tuto formu ochrany v předmětném řízení žádným způsobem vyjadřovat. Ze sdělení žalovaného však vyplývá, že ani mezinárodní ochrana žalobci udělena nebyla. Pokud se pak jedná o námitku žalobce, že ve vycestování mu bránilo jeho virové onemocnění, považuje krajský soud toto tvrzení za veskrze účelové, přičemž není ani zřejmé, kdy tato okolnost měla nastat. Pokud totiž žalobce zmiňuje, že tomu tak bylo v době platnosti původního oprávnění, pak nezbývá než konstatovat, že žalobci nikdy na území ČR žádné oprávnění k pobytu nesvědčilo. Pakliže se pak má předmětná námitka vztahovat k období, kdy žalobce na základě víza pobýval a pracoval v Polsku, pak krajský soud poukazuje na výpověď žalobce ve správním řízení, z níž vyplývá, že žalobce z Polska na Ukrajinu neodcestoval proto, že se odmítal do své vlasti vrátit. Žádné zdravotní obtíže žalobce v této souvislosti dříve nezmiňoval. Lze tedy shrnout, že jak napadené rozhodnutí, tak jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí jsou ze všech hledisek zcela adekvátní s ohledem na zjištěný skutkový stav.

V další z žalobních námitek žalobce brojí proti obsahu závazného stanoviska OAMP MV. V této souvislosti se krajský soud předně vymezuje vůči tvrzení, že OAMP MV ve stanovisku hodnotil okolnosti, které mu nepříslušely. Krajský soud je naopak přesvědčen, že se dotčený orgán řádně zabýval všemi potenciálními překážkami vycestování, přičemž důraz byl kladen na žalobcem vyzdvihovanou povinnost nástupu k vojenské službě. Krajský soud je toho mínění, že závazné stanovisko dostatečně hodnotí rizika spojená s návratem žalobce do vlasti, přičemž jeho závěry ohledně povinnosti nastoupení vojenské služby jsou souladné i s ustálenou správní praxí a judikaturou správních soudů vycházející z premisy, že branná povinnost je jednou z esenciálních státoobčanských povinností. Stanovisko ze dne 25. 10. 2016 rovněž přesvědčivým způsobem odkazuje na aktuální změny v ukrajinské legislativě (Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016), které hrozbu účasti žalobce v bojových operacích v současné době v zásadě eliminovaly. Nadto nelze přehlédnout, že žalobce pravděpodobně povolávací rozkaz osobně ani nepřevzal (uvedl, že mu jej do Polska poslala matka), pročez mu ani povinnost k nástupu vojenské služby nevznikla. Závazná stanoviska OAMP MV poté v odvolacím řízení aproboval i ministr vnitra, který možné překážky vycestování opětovně přezkoumal. Z těchto důvodů považuje krajský soud též námitky brojící proti obsahu závazného stanoviska OAMP MV za zcela nedůvodné.

Konečně se krajský soud zabýval též námitkou neodůvodněnosti délky správního vyhoštění. Krajský soud zdůrazňuje, že se s předmětnou otázkou vypořádal ve svém rozhodnutí již prvostupňový správní orgán. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí úvahy stran délky správního vyhoštění dále nerozvinul, nicméně implicitně přijal hodnocení provedené prvostupňovým správním orgánem. Tento postup i s ohledem na zásadu jednoty správního řízení podle mínění krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pro úplnost krajský soud opakuje, že správní vyhoštění bylo v případě žalobce uloženo při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí (v první třetině zákonné sazby), neboť v obdobných případech cizinci hrozí správní vyhoštění až na dobu tří let. Současně se krajský soud neztotožňuje s přístupem žalobce, který má tendenci své jednání bagatelizovat. Jakkoliv je totiž sice pravdou, že žalobce na území ČR pobýval pouze velmi krátkou dobu, vyznačuje se posuzovaný případ i jinými zřetele hodnými okolnostmi. V průběhu správního řízení bylo mimo jiné postaveno na jisto, že žalobce vstoupil na území ČR nelegálně zcela úmyslně, a to v době, kdy již po nějakou dobu pobýval bez platného oprávnění na území Polska. Z jednání žalobce je tedy patrný despekt k právním předpisům upravujícím pobyt cizinců nejen na území ČR, ale i jiných členských států EU.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené považuje krajský soud napadené rozhodnutí za zcela věcně správné a zákonné a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl v řízení úspěšný (výrok II). Úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová